

BESZÁMOLÓK SZEMLÉK REFERÁTUMOK

Emlékeim a TMT-ről. Visszaemlékezések a TMT 40. évfordulója alkalmából

Egy vallomással kell kezdenem: nagyon szerettem a TMT-t. Nem mint a főszerkesztője, hanem mint az olvasója. Lázár Péter volt a főszerkesztő, amikor először kezembe került a lap, sokat tanultam belőle az „információtudományról” (amit a szívem mélyén sohasem tartottam tudománynak, hanem szolgáltatásnak), érdekesnek és nívósnak tartottam, olyan lapnak, amelynek van mondanivalója és értelmes, a szakmához értő szerzőgárdája.

1968 végétől 1974 elejéig – ameddig Lázár Péter az UNESCO munkatársa volt – voltam én a lap főszerkesztője. Az elmondottak alapján is érthető, hogy nagyon félttem ettől a munkától, szégyelltem volna, ha romlik a lap színvonala, ha emiatt elmaradnak a jó szerzők. De volt egy másik okom is a félelemre: 1968-at írtunk akkor, indult az új mechanizmus (amiről nem sejtettük, hogy olyan hamar megáll a fejlesztése).

1968-ban még érvényesnek tartották a műszaki információszolgáltatásra az OMFB erre kidolgozott koncepcióját, amely megszabta minden információs intézmény teendőit és helyét az országos rendszerben. Engem nagyon zavart, hogy – főleg külföldiek előtt – úgy mutatták be, mint működő, valós rendszert; noha sohasem valósult meg. Az új mechanizmus kapcsán mód nyílt a valós helyzet elismerésére – bár a cél, az „önfenntartó információszolgáltatás” állami segítség nélkül, irreális volt.

Nyíltan ugyan nem mondtuk ki, hogy az OMFB-koncepció nem érvényes, de a TMT-ben elkezdtek ismertetni a működő intézményeket, a „szerzőgárdát” bővítettük az intézmények igazgatóival és vezető munkatársaival. Szalonképpé tettük ezzel az ipar, a terme-

lés számára szolgáltatott információt, amit eddig nem nagyon műveltünk, első helyre a tudomány került az OMKDK-ban.

A TMT persze nem volt önfenntartó, előfizetői messze az előállítási költség alatt kapták. Az Országos Műszaki Könyvtár bázisán készült, és kihasználtuk azt a tényt is, hogy az OMFB a „főnökünk”.

Ezzel együtt minden szám megjelenése előtt félttem, mert nehéz volt nívós anyagot összehozni: szerzőink közül többen nagyobb tiszteletdíjat adni tudó intézményekhez pártoltak, másodlagos közlést pedig nem vállaltunk.

A TMT-t természetesen nem egyedül a főszerkesztő „csinálta”: dolgozott rajta szerkesztő, gépíró és nyomdász is. Abban az időben nem voltunk elkényeztetve technikai felszereltségünkkel. Mégis – ennek a gárdának köszönhetően – időben, az akkori lehetőségeknek megfelelő formában minden hónapban megjelent. Mindig is nagy szerencsémnek tartottam ezt a kiváló gárdát, és úgy érzem, kötelességem ezen a helyen is, ismételten köszönetet mondani munkájukért.

Lázár Péter hazatérte után megint ő lett a TMT főszerkesztője, én pedig visszatértem az olvasók közé. Mindaddig figyelemmel kísértem, ameddig megküldték számomra, illetve hozzáfértem az OMFB könyvtárában. Most már régen nem láttam...

Kívülálló lettem, és ezért megengedhetem magamnak, hogy gratuláljak a jubileumhoz, és további jó munkát, valamint jubileumokat kívánjak.

Lévai Tamásné